

Warszawa, dnia 13 maja 2015 r.

PG VIII TK 32/14

P 11/14

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KAN C E L A R I A	
wpl. dnia	20. 05. 2015
L.dz.	L. zal. ....

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z pytaniem prawnym Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, czy art. 1 pkt 6 lit. b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. poz. 637) w zw. z art. 22 tejże ustawy, dodający do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) przepis art. 25 ust. 1b, w zakresie, w jakim ma zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, jest zgodny z art. 2 i art. 32 Konstytucji RP

– na podstawie art. 27 pkt 5 w zw. z art. 33 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) –

przedstawiam następujące stanowisko:

na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) postępowanie podlega umorzeniu, wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

Uzasadnienie

W powołanym pytaniu prawnym Sąd Okręgowy w Szczecinie zakwestionował konstytucyjność art. 1 pkt 6 lit. b w zw. z art. 22 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, zwanej dalej ustawą nowelizującą, w zakresie opisanym w petitum pytania prawnego.

Pytanie prawne sformułowane zostało na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

Decyzją z dnia   września 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S   przyznał T   K., urodzonej w 1952 r., prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 46 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zwanej dalej ustawą emerytalną.

W roku 2012 r. T   K. ukończyła 60 rok życia i tym samym spełniła warunki wymagane do uzyskania prawa do emerytury zwykłej, o której mowa w art. 24 ustawy emerytalnej.

Wniosek o przyznanie tej emerytury T   K. złożyła w dniu   sierpnia 2013 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, decyzją z dnia   października 2013 r., przyznał T   K. emeryturę zwykłą od dnia 1 sierpnia 2013 r., ustalając jej wysokość na kwotę   zł (brutto). Z uwagi na to, że

wysokość emerytury wcześniejszej przysługującej T K. jest ustalona w kwocie wyższej (zł) niż kwota emerytury zwykłej, stosownie do art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, kontynuowana jest wypłata emerytury wcześniejszej.

Sąd pytający wskazał, że wysokość emerytury zwykłej przysługującej T K. została przez ZUS ustalona prawidłowo.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 r. brzmieniem art. 25 ustawy emerytalnej, podstawa obliczenia emerytury (art. 25 ust. 1) została pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę kwot emerytur wcześniejszych pobranych przez T K. (art. 25 ust. 1b). Wniosek o emeryturę zwykłą bowiem T K. złożyła dopiero w dniu sierpnia 2013 r., zatem – stosownie do art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej – do ustalania podstawy obliczania tego świadczenia (i, w konsekwencji, jego niższej wysokości niż emerytura wcześniejsza) miały zastosowanie przepisy, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2013 r. na mocy ustawy nowelizującej.

Sąd pytający wskazał, że przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej ma zastosowanie do obliczania podstawy wymiaru emerytury dla trzech grup ubezpieczonych, a mianowicie:

- 1) osób, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły i zrealizowały prawo do wcześniejszej emerytury, ale przed tym dniem nie nabyły prawa do emerytury zwykłej (powszechny wiek emerytalny osiągną po dniu 31 grudnia 2012 r.);
- 2) osób, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły i zrealizowały prawo do wcześniejszej emerytury i przed tym dniem nabyły prawo do emerytury zwykłej (powszechny wiek emerytalny osiągnęły najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., czyli osób urodzonych najpóźniej do dnia 31 grudnia 1952 r.);
- 3) osób, które prawo do wcześniejszej emerytury i do emerytury zwykłej nabędą najwcześniej w dniu 1 stycznia 2013 r.

Odwołując się do dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, Sąd pytający stwierdził, że rozwiązanie przyjęte w art. 25

ust. 1b ustawy emerytalnej w odniesieniu do pierwszej i drugiej grupy ubezpieczonych pozostaje w sprzeczności z art. 2 Konstytucji.

Niezgodności z wywodzoną z tej normy konstytucyjnej zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa Sąd pytający upatruje w tym, że osoby te, podejmując w przeszłości decyzję o przejściu na wcześniejszą emeryturę, nie wiedziały, iż w przyszłości wpłynie ona negatywnie na wysokość emerytury zwykłej. W owym czasie bowiem podstawa emerytury przysługującej po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego nie była pomniejszana o kwoty uprzednio pobranych wcześniejszych emerytur.

Sąd pytający podkreślił, że nie neguje uprawnienia ustawodawcy do wprowadzenia przewidzianej w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej regulacji dotyczącej pomniejszania podstawy obliczania emerytury zwykłej o kwoty wcześniej pobranych świadczeń.

Zdaniem Sądu Okręgowego w Szczecinie, przepis ten może mieć zastosowanie jedynie do tych osób, które decyzję o realizacji prawa do emerytury wcześniejszej podjęły po dniu jego wejścia w życie.

Przewidziany natomiast w ustawie nowelizującej sześciomiesięczny okres *vacatio legis*, umożliwiający osobom pobierającym emeryturę wcześniejszą dostosowanie się do nowych rozwiązań prawnych, w ocenie Sądu pytającego, jest bez znaczenia dla osób, które w dniu wejścia w życie ustawy pobierały już emeryturę wcześniejszą, gdyż nie mogły one wyzbyć się prawa do tego świadczenia.

Z kolei, niezgodność zakwestionowanego przepisu z wyrażoną w art. 32 Konstytucji zasadą równości, w ocenie Sądu pytającego, polega na tym, że różnicuje on sytuację prawną osób, które osiągnęły powszechny wiek emerytalny do dnia 31 grudnia 2012 r. (podmioty podobne), na podstawie kryterium daty złożenia wniosku o ustalenie prawa do zwykłej emerytury (tj., przed dniem 1 stycznia 2013 r. i po dniu 31 grudnia 2012 r.).

Zdaniem Sądu Okręgowego w Szczecinie, zastosowanie przez ustawodawcę takiego kryterium różnicującego jest nieuzasadnione.

Z uwagi na przedmiot sprawy zawisłej przed Sądem, w związku z którą zainicjowane zostało niniejsze postępowanie, charakter zarzutów kierowanych pod adresem art. 1 pkt 6 lit b ustawy nowelizującej oraz przedstawioną w pytaniu prawnym argumentację, rozważenia wymaga dopuszczalność konstytucyjnej oceny zakwestionowanego przepisu w trybie niniejszego postępowania.

Przedmiotem konstytucyjnej kontroli Sąd pytający uczynił art. 1 pkt 6 lit. b ustawy nowelizującej w związku z jej art. 22, zgodnie z którym ustawa w całości weszła w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Na mocy art. 1 pkt 6 lit. b ustawy nowelizującej, w art. 25 ustawy emerytalnej dodany został m. in. ustęp 1b, w myśl którego:

„[j]eżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.”.

Przepis ten przewiduje zatem pomniejszenie podstawy obliczenia emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. o kwotę stanowiącą sumę kwot (brutto) pobranych przez nich różnych, wymienionych w tym przepisie, świadczeń.

Sąd pytający – jak wcześniej zauważono – nie kwestionuje merytorycznego rozwiązania przyjętego w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, polegającego na pomniejszeniu podstawy obliczenia emerytury z nowego

systemu o sumę kwot wcześniej pobranych świadczeń, o których mowa w tym przepisie, w tym wcześniejszych emerytur.

Konstytucyjne wątpliwości Sądu – powstałe na tle stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy – budzi natomiast to, że reguła pomniejszenia podstawy obliczania emerytury ma zastosowanie do ubezpieczonych, którzy przed dniem 1 stycznia 2013 r. pobierali wcześniejszą emeryturę, o której mowa w art. 46 ustawy emerytalnej, i którzy przed tym dniem - stosownie do art. 100 ustawy emerytalnej - *ex lege* nabyli prawo do emerytury zwykłej z nowego systemu emerytalnego, lecz wnioski o to świadczenie złożyli po tym dniu, tj. po dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej.

Zdaniem Sądu pytającego, o tym, że przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej ma zastosowanie do tej grupy ubezpieczonych, rozstrzyga art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, w myśl którego świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (z uwzględnieniem regulacji dotyczącej renty rodzinnej).

Rozważenia zatem wymaga, czy prawo do emerytury i jej wysokość ustala się na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dacie nabycia *ex lege* prawa do tego świadczenia, czy też na podstawie zmienionego stanu prawnego, obowiązującego w dacie złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury i jej wypłatę, w sytuacji gdy w wyniku wprowadzonych zmian zostały ograniczone dotychczasowe uprawnienia.

Przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w sposób przedstawiony przez Sąd pytający, a mianowicie, iż ma on również zastosowanie do tych ubezpieczonych, którzy przed dniem 1 stycznia 2013 r. *ex lege* nabyli prawo do emerytury, o której mowa w art. 24 tej ustawy, lecz stosowny wniosek złożyli po dniu 31 grudnia 2012 r., został zinterpretowany przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 21 maja 2014 r., sygn. III AUa 1501/13 (system

informatyczny Lex nr 1466846) oraz w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa 86/14 (system informatyczny Lex nr 1448562).

W drugim ze wskazanych wyroków Sąd Apelacyjny w Lublinie stwierdził, że „w zakresie wypłaty wszystkich świadczeń z ubezpieczeń społecznych obowiązuje ogólna reguła, wynikająca z art. 129 ust. 1 ustawy, zgodnie z którą świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Istotnie, w myśl art. 100 tej ustawy, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, jednakże samo spełnienie warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia nie rodzi po stronie organu rentowego zobowiązania z tytułu powstałego świadczenia, gdyż zależy to od złożenia przez zainteresowanego stosownego wniosku. Ustawa o emeryturach i rentach z FUS odróżnia bowiem moment powstania prawa od momentu wypłaty świadczenia nie wcześniej niż od miesiąca zgłoszenia wniosku lub wydania decyzji z urzędu. (...) W tym stanie rzeczy, (...) to właśnie data złożenia wniosku wskazuje na to, jaki stan prawny winien być brany pod uwagę jako kryterium ustalenia zarówno prawa jak i jego wysokości. Wynika to również z przepisu art. 186 cytowanej ustawy o FUS, w szczególności z jego ustępu 2 pkt 1 wskazującego, że przepisy ustawy stosuje się do wniosków o świadczenia zgłoszonych począwszy od dnia jej wejścia w życie. Przepis ten przewiduje stosowanie ustawy o FUS we wszystkich tych sprawach, w których wprowadzie wniosek został złożony przed jej wejściem w życie, lecz dopiero na jej gruncie możliwe jest przyznanie prawa do świadczenia lub podwyższenie jego wysokości, jak to ma miejsce w obu przypadkach wymienionych w ustępie 1, a także wówczas, gdy choć jedna przesłanka do przyznania prawa do świadczenia została spełniona po wejściu w życie ustawy. Nie przewiduje natomiast - jako zasady - możliwości stosowania poprzedniego stanu prawnego, jeżeli tylko wniosek o przyznanie

prawa do świadczenia został zgłoszony po jej wejściu w życie. Zweryfikować tę zasadę mogą wyłącznie przepisy intertemporalne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 czerwca 2013 r. (III AUa 1806/12, LEX nr 1335638.). Art. 25 ust. 1b ustawy nakazujący (...) pomniejszenie podstawy obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne - został dodany do ustawy emerytalnej z dniem 1 stycznia 2013 r., na mocy ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. poz. 637). Ustawa ta nie zawierała żadnych przepisów intertemporalnych, należy zatem przyjąć, że przepis ten znajduje zastosowanie do wszystkich wniosków zgłoszonych począwszy od dnia jego wejścia w życie, tzn. od dnia 1 stycznia 2013 r.” (*op. cit.*).

Należy jednak zauważyć, że problem, który stan prawny (dotychczasowy czy obowiązujący w dniu złożenia wniosku) powinien decydować przy ustalaniu świadczenia z ubezpieczenia społecznego, był rozstrzygany przez Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach.

W uchwale z dnia 20 grudnia 2000 r., sygn. akt III ZP 29/00, Sąd najwyższy stwierdził, że „[e]meryci i renciści, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) byli - na podstawie przepisów wymienionych w art. 1 tej ustawy - uprawnieni do nabycia prawa do wzrostów lub dodatków z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jednakże nie złożyli wniosków o przyznanie tych świadczeń, mają prawo do zrekompensowania utraty tych wzrostów na podstawie art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o zrekompensowaniu okresowego niepodwyższania płac

w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 294)” (OSNP z 2001 r. Nr 12, poz. 418).

Problem ten był kilkakrotnie omawiany przez Sąd Najwyższy przy rozstrzygnięciu kwestii ochrony prawa do renty, nabytego *ex lege* na podstawie poprzednio obowiązującego stanu prawnego, lecz wówczas niezrealizowanego.

W wyroku z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt I UK 100/14, Sąd Najwyższy stwierdził, iż „moment nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określa art. 100 ust. 1 u.e.r.f.u.s., ustanawiający generalną zasadę, zgodnie z którą prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Nabycie prawa do świadczenia następuje więc *ex lege* i co do zasady nie jest uzależnione ani od złożenia przez ubezpieczonego stosownego wniosku, ani też od ustalenia (potwierdzenia) tego prawa decyzją organu rentowego, która ma jedynie charakter deklaratoryjny. Przewidziany w art. 116 ust. 1 u.e.r.f.u.s. wniosek o świadczenie nie jest elementem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż przesłanki tego prawa określa art. 57 u.e.r.f.u.s., lecz stanowi jedynie żądanie realizacji świadczenia nabytego z mocy prawa. Wniosek o rentę ma natomiast znaczenie dla powstania prawa do wypłaty świadczenia rentowego, co wynika wprost z art. 129 ust. 1 u.e.r.f.u.s., zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Oznacza to, że zmiany w przepisach ograniczające dotychczasowe uprawnienia, czy też wprowadzające dodatkowe warunki nabycia prawa do renty, nie mają wpływu na istnienie prawa nabytego (powstałego) przed tymi zmianami, niezależnie od tego, kiedy został złożony wniosek o świadczenie (jego realizację). (...) Zmiany stanu prawnego po dacie spełnienia ustawowych warunków wymaganych do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mają natomiast wpływu na uprawnienia rentowe powstałe z mocy prawa przed dokonaniem tych zmian, niezależnie od

tę, kiedy uprawniony złożył wniosek rentowy. Oznacza to, że ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia uprawnień rentowych (art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach), a nie według stanu prawnego z późniejszej daty złożenia wniosku rentowego, która wyznacza początek (miesiąc) wypłaty ustalonego świadczenia (art. 129 ust. 1 tej ustawy).” (system informatyczny Lex nr 1567460).

Podkreślić także należy, iż, jak wskazał Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku z dnia 4 listopada 2014 r., „taką wykładnię należy uznać za ugruntowaną ze względu na jej jednolitość w orzecznictwie Sądu Najwyższego odnoszącym się do spornej kwestii, w którym zgodnie przyjmuje się, że art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach nie stosuje się do ubezpieczonego, który wszystkie wymagane warunki do nabycia renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy spełnił przed wejściem w życie tego przepisu z dniem 23 września 2011 r. (por. wyroki z dnia 12 czerwca 2013 r., I UK 9/13, OSNP 2014 Nr 4, poz. 58 i z dnia 19 marca 2014 r., I UK 334/13, niepublikowany lub - w odniesieniu do renty rodzinnej - wyrok z dnia 27 listopada 2013 r., I UK 171/13, niepublikowany oraz wyrok z dnia 14 stycznia 2014 r., II UK 222/13, LEX nr 1424851)” (*op. cit.*).

Wyrok ten dotyczył wprawdzie niezrealizowanego prawa do renty, nabytego na podstawie przepisów dotychczasowych, lecz przedstawiony przez Sąd Najwyższy pogląd zachowuje aktualność w sprawach dotyczących emerytur.

Przenosząc przytoczony pogląd Sądu Najwyższego na grunt niniejszej sprawy, należy przyjąć, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej nie stosuje się do ubezpieczonego, który przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabył – *ex lege* – prawo do emerytury zwykłej na podstawie art. 24 tej ustawy.

Zgodnie bowiem z generalną zasadą, wyrażoną w art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń określonych w tej ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Zmiana stanu prawnego, która nastąpiła na skutek wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. ustawy nowelizującej, pozostaje zatem bez wpływu na uprawnienia emerytalne powstałe z mocy prawa przed dokonaniem tych zmian.

Tym samym, ustalenie prawa do emerytury następuje według stanu prawnego obowiązującego w dacie spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia uprawnień emerytalnych, natomiast bez wpływu na ich nabycie pozostaje stan prawny obowiązujący w chwili złożenia wniosku.

Data złożenia wniosku, o której mowa w art. 129 ustawy emerytalnej, wyznacza bowiem początek (miesiąc) wypłaty świadczenia emerytalnego, nie wyznacza natomiast stanu prawnego, według którego uprawnienie emerytalne zostaje ustalone.

Obecne orzecznictwo umożliwia zatem Sądowi pytającemu podzielenie przyjętej jednolicie interpretacji przepisów art. 100 ust. 1 i art. 129 ustawy emerytalnej, także w kontekście stosowania art. 25 ust. 1b tej ustawy.

Tym samym, sformułowane pytanie prawne *de facto* dotyczy stosowania nowego prawa przy ustalaniu podstawy obliczania emerytury zwykłej z nowego systemu, do której prawo ubezpieczony nabył *ex lege* pod rządami prawa dotychczasowego, a nie niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów.

Podkreślić przy tym należy, iż Trybunał Konstytucyjny „nie zajmuje się kontrolą interpretacji przepisów w praktyce sądowej, chyba że wystąpi problem związany ze stosowaniem prawa, które przyjęło formę odbiegającą od treści i znaczenia przyznanego mu przez prawodawcę. Nie można także zadawać pytań prawnych w celu uzyskania wiążącej wykładni danego przepisu przez Trybunał Konstytucyjny (...). Trybunał Konstytucyjny stoi na stanowisku, że sąd, który ma wątpliwość co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją,

powinien w pierwszej kolejności we własnym zakresie zmierzać do jej wyjaśnienia, uwzględniając zasadę nadrzędności Konstytucji oraz zasadę niesprzeczności systemu prawnego. Normom prawnym powinien on nadawać takie znaczenie, aby nie były sprzeczne z Konstytucją i aby najlepiej służyły jej realizacji. Jeżeli wątpliwość sądu co do zgodności danego aktu normatywnego z Konstytucją może być usunięta w drodze wykładni albo w danej sprawie można zastosować inne, niebudzące wątpliwości przepisy lub inny akt normatywny, to pytanie prawne uznaje się za niedopuszczalne” [postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. P 45/10, OTK ZU(A) z 2011 r. Nr 10, poz. 125].

W tej sytuacji uzasadniony jest wniosek o umorzenie postępowania, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale, z uwagi na niedopuszczalność orzekania.

Z powyższych względów, wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

Robert Hernand
Zastępca Prokuratora Generalnego